

STEPHEN
KING

UN
BASM

ROMAN

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

În amintirea lui REH¹, a lui ERB² și, bineînțeles, a lui HPL³

---

¹ Robert E. Howard (1906–1936) – scriitor american, cunoscut mai ales pentru crearea personajului Conan Barbarul, unul dintre primii autori care explorează latura întunecată a basmelor cu zâne (n. tr.)

² Edgar Rice Burroughs (1875–1950) – scriitor american, cunoscut mai ales pentru personajele Tarzan, omul-maimuță, și John Carter (din seria de romane BARSOOM) (n. tr.).

³ H.P. Lovecraft (1890–1937) – scriitor american, considerat unul dintre părinții literaturii fantastice (n. tr.).

„Lasă-te călăuzit de propria conștiință.“

ZĂNA-ALBASTRĂ

CAPITOLUL 1

PODUL BLESTEMAT. MIRACOLUL. URLETUL.

1

Sigur că sunt în stare să spun povestea asta. Și sunt la fel de sigur că n-o s-o creadă nimeni. Dar nu mă deranjează. Important pentru mine este să apuc s-o spun. Însă problema pe care o am – și sunt convins că mulți scriitori se confruntă cu ea, scriitori cu o adevărată carieră în spate, nu niște ageamii ca mine – este să îmi dau seama cum să încep.

Mai întâi m-am gândit la șopron, pentru că de acolo au pornit toate aventurile mele, dar atunci mi-a trecut prin minte că ar trebui să povestesc mai întâi despre domnul Bowditch și despre cum ne-am împrietenit. Numai că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu s-ar fi petrecut miracolul cu tatăl meu. Normal că ați putea să spuneți că a fost un lucru oarecare, deloc ieșit din comun, unul de care au avut parte mii de bărbați și de femei începând din 1935¹. Însă copilului care eram eu atunci tot un adevărat miracol i s-a părut.

---

¹ Anul în care a fost înființată Asociația Alcoolicii Anonimi (n. tr.).

Numai că nici așa nu-i tocmai bine să încep, pentru că nu cred că tata ar fi avut nevoie de vreun miracol dacă n-ar fi fost podul ăla blestemat. Deci de aici trebuie să încep, de la blestematul de pod de pe Sycamore Street. Iar acum, gândindu-mă la ce s-a petrecut, văd cum totul mă conduce, peste ani, direct la domnul Bowditch și la șopronul zăvorât din spatele casei lui vechi și dărăpănate, în stil victorian.

Însă un asemenea fir conducător poate fi rupt extrem de ușor. Deci nu de un fir am nevoie, ci de un lanț. Unul zdravăn. Iar eu să fiu puștiul cu cătușa la mână.

2

Pârâul Ciufulit trece prin capătul de nord al Popasului Santinelei (cărui oamenii locului îi spun doar Santinela) și, până în anul 1996 – anul în care m-am născut eu –, peste el era un pod din lemn. Acela a fost anul în care inspectorii de la Departamentul de Transport Rutier l-au examinat și au ajuns la concluzia că reprezintă un pericol. Oamenii din zona noastră a Santinelei știau foarte bine că tatăl meu tot spunea asta încă din 1982. Autoritățile afirmau că podul rezistă la o greutate de până la 4,5 tone, însă localnicii cu camionetele pline obișnuiau să-l evite, preferând să o ia pe breteaua autostrăzii și făcând astfel un ocol prea mare și neplăcut. Eu nu mai țin minte podul din lemn, dar tata zicea că simțea chiar din mașină cum tremură și se zguduie și huruie scândurile alea sub tine. Inspectorii aveau dreptate: chiar era periculos să treci peste el; dar, ironia sortii, mama poate ar mai trăi și acum dacă nu ar fi fost înlocuit cu un pod din metal.

Pârâul Ciufulit este mic, de-aia i se și zice pârâu, iar construirea noului pod nu a durat prea mult. Cel din lemn a fost dărâmat, iar cel din metal a fost deschis circulației în aprilie 1997.

— Primarul a tăiat o panglică, părintele Coughlin a binecuvântat blestemăția aia, și cu asta basta, mi-a spus tata într-o seară.

Era un picuț beat atunci.

— Numai pentru noi n-a fost o binecuvântare, nu-i așa, Charlie?

I s-a spus Podul Frank Ellsworth, după numele unui erou local, care murise în Vietnam. Însă oamenii de aici îi ziceau Podul de pe Sycamore Street. Strada asta era netedă ca-n palmă, dar podul – lung de 42 de metri – era din oțel și scotea un soi de bâzâit la trecerea automobilelor și un huruit puternic sub camioane, pentru că acum aveau voie să-l folosească, deoarece era făcut să suporte o greutate de maximum 27 de tone. Sigur, nu era suficient de mare pentru un trailer, însă oricum nu vedeai camionagii de cursă lungă pe Sycamore Street.

În fiecare an, consiliul local își propunea să paveze calea de rulare a podului și să construiască măcar un trotuar, dar în fiecare an apăreau alte probleme mai urgente care consumau banii din buget. Nu cred că un trotuar ar fi salvat-o pe mama, dar pavajul poate că da. N-avem de unde să știm, nu?

Blestematul ăla de pod.

3

Locuiam la jumătatea străzii, al cărei nume complet era Sycamore Street Hill, cam la patru sute de metri distanță de pod. În cealaltă parte a podului, era o benzinărie cu un magazin micuț, care se chema Zip Mart. Vindea toate produsele obișnuite, de la ulei de motor și până la franzele feliate și prăjituri Little Debbie, dar mai puteai să cumperi de acolo și pui prăjit, preparat chiar de proprietar, domnul Eliades (cărui locuitorii cartierului îi spuneau „Domnul Zippy“). Puiul ăla era exact așa cum scria pe afișul din vitrină: CEL MAI BUN DIN LUME. Și acum mai salivez când mă gândesc la el, așa de gustos era; însă n-am mai mâncat nici măcar o bucătică după moartea mamei. Mi-ar fi venit să vomit dacă aș fi făcut-o.

Într-o sâmbătă din noiembrie 2003 – pe când consiliul local dezbătea din nou alocarea fondurilor pentru pavarea podului și din nou decidea că nu era o chestiune atât de urgentă și că mai

poate aștepta un an –, mama ne-a spus că vrea să meargă până la Zippy ca să ne ia niște pui pentru cină. Tata și cu mine ne uitam la un meci de fotbal la televizor.

– Ar trebui să iei mașina, a zis tata. O să plouă.

– Mișcarea o să-mi facă bine, a spus mama, dar o să-mi pun pelerina de Scufița Roșie.

Asta purta ultima oară când am văzut-o. Nu-și ridicase gluga pentru că încă nu ploua, așa că i se revărsa părul pe umeri. Aveam șapte ani și mi se părea că mama are cel mai frumos păr roșcat din lume. M-a văzut că mă uit pe geam după ea și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu, după care m-am uitat la televizor. Conducea echipa LSU Tigers. Îmi pare rău că nu m-am uitat mai mult la ea, dar nu mă simt vinovat. N-ai de unde să știi când o să se deschidă brusc o trapă pe drumul vieții tale, corect?

N-a fost vina mea și n-a fost vina tatei, cu toate că știu că el așa a crezut și își tot zicea: *Ar fi trebuit să-mi scol curul asta mare și prost de pe fotoliu și s-o duc cu mașina la păcătosul ăla de magazin*. Probabil n-a fost nici vina tipului cu furgoneta de la firma de instalații. Polițiștii au zis că nu era beat și el s-a jurat că nu depășise viteza legală, care era de 40 de kilometri pe oră, în cartierul nostru. Tata spunea că, și așa să fi fost, probabil că omul ăla își luase ochii de la drum, chiar dacă pentru câteva secunde. Probabil că tata avea dreptate în privința asta. Era agent de asigurări și mi-a zis odată că singurul caz în care s-a petrecut sută la sută un accident și despre care a auzit el a fost atunci când un meteorit a lovit în cap un bărbat din Arizona și l-a omorât pe loc.

– Întotdeauna este greșeala cuiva, a spus tata. Dar nu întotdeauna este acuzată persoana respectivă.

– Nu crezi că-i vinovat tipul care a dat cu camionul peste mama? l-am întrebat eu.

A căzut pe gânduri. Și-a dus paharul la buze și a băut. Trecuseră vreo șapte sau opt luni de la moartea mamei și se lăsase de bere. În perioada aia, preferatul lui era ginul Gilbey.

– Încerc să nu o fac. Și de cele mai multe ori reușesc, mai puțin când mă trezesc la două noaptea și văd că sunt singur în pat. Atunci, da. Atunci îl consider vinovat.

4

Mama a coborât dealul. Era un indicator acolo unde se termina trotuarul. A trecut pe lângă el și a traversat podul. Se întuneca și începuse să burnițeze. A intrat în prăvălie și Irina Eliades (căreia i se zicea – cum altfel? – doamna Zippy) i-a spus că, în trei minute, cel mult cinci, o să aducă pui proaspăt făcut. Pe undeva pe Pine Street, nu prea departe de casa noastră, instalatorul tocmai își terminase treaba și își punea trusa cu scule în spatele furgonetei.

A apărut și puiul prăjit, fierbinte, crocant și auriu. Doamna Zippy a ambalat opt bucăți și i-a dat mamei o aripioară în plus, pe care s-o mănânce pe drumul spre casă. Mama i-a mulțumit, a plătit și s-a oprit să se uite la revistele de pe raft. Dacă nu ar fi zăbovit atunci, poate că ar fi reușit să treacă podul – cine știe? Probabil că, în vreme ce mama răsfoia ultimul număr al revistei *People*, furgoneta tocmai intra pe Sycamore Street și pornea în jos pe panta lungă de un kilometru și jumătate.

Mama a pus revista înapoi pe raft, a deschis ușa și i-a urat o seară frumoasă doamnei Zippy. Poate a țipat atunci când și-a dat seama că furgoneta o s-o lovească și doar Dumnezeu știe la ce s-o fi gândit în fracțiunea aia de secundă, însă „ți doresc o seară frumoasă” au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit în viața ei. A ieșit din magazin. Deja se făcuse frig și începuse să plouă mai tare și cu stropi mai mari și argintii, care se vedeau în lumina singurului felinar de pe partea podului unde se afla Zip Mart.

Ronțându-și aripioara de pui, mama s-a urcat pe platforma din metal. Farurile aprinse ale mașinilor se răsfărâgeau asupra ei și îi alungeau umbra mult în spate. Instalatorul a trecut pe lângă indicatorul din cealaltă parte a podului, indicator care avertiza: **ATENȚIE! DRUM ALUNECOS PE POD! CONDUCETI**

PRUDENT! Oare se uita în oglinda retrovizoare? Oare se uita la mesajele primite pe telefon? A răspuns negativ la ambele întrebări; dar, când mă gândesc la ce a pățit mama în seara aceea, îmi amintesc mereu cum zicea tata că singurul caz sută la sută accident despre care a auzit el a fost cu meteoritul căzut în capul unui om.

Era suficient loc, pentru că podul din metal era mai larg decât fusese cel din lemn. Problema a fost grilajul. Tipul a văzut-o pe mama la jumătatea podului și a apăsat pedala de frână, dar nu pentru că ar fi avut viteză (cel puțin așa pretindea el), ci din instinct. Suprafața metalică începuse să înghețe. Furgoneta a derapat, iar el nu a mai putut s-o controleze. Mama s-a speriat, a scăpat din mână aripioara de pui și s-a lipit de grilaj. Furgoneta a alunecat incontrolabil mai departe, a lovit-o în plin și a dat-o de-a rostogolul ca pe un titirez. Nici nu vreau să mă gândesc câte părți din trupul ei au fost sfâșiate în tumba aceea a morții. Însă sunt momente când nu mă pot abține. Nu știu decât că botul furgonetei a izbit-o de unul dintre pilonii podului, aflat lângă Zip Mart. O parte din mama s-a rostogolit în Pârâul Ciufulit. Restul a rămas pe pod.

Am în portofel o fotografie cu noi doi. Cred că aveam vreo patru ani când a fost făcută. Mă ține în brațe. Eu am o mână ascunsă în părul ei. Avea un păr superb.

5

În anul ăla, am avut un Crăciun de tot rahatul. Credeți-mă pe cuvânt.

Mi-amintesc masa oferită după înmormântare. Tata îi întâmpina pe oaspeți și le mulțumea pentru condoleanțe, însă, la un moment dat, nu l-am mai văzut. L-am întrebat pe unchiul Bob, fratele lui, unde s-a dus.

— A simțit nevoia să se întindă puțin, mi-a zis unchiul Bob. Era epuizat, Charlie. De ce nu te duci tu afară să te joci cu copiii?

Niciodată nu mi-a ars mai puțin de joacă, dar am ieșit. Am trecut pe lângă un grup de adulți care ieșiseră la o țigară și l-am auzit pe unul dintre ei spunând: *Săracu' de el, era mort de beat!* Chiar dacă sufeream foarte mult și doar la mama mă gândeam, mi-am dat seama despre cine vorbeau.

Înainte de moartea mamei, tata fusese un „băutor normal“, cum îi zic eu. Eram doar un copilăș în clasa a doua, așa că presupun că nu ar trebui să luați chiar de bună această apreciere, dar nu mă dezic de ea. Nu l-am auzit niciodată bălăjind cuvintele, nu se împleticea prin casă, nu se ducea la cârciumi și nu a ridicat niciodată mâna la mine sau la mama. Venea de la serviciu și mama îi oferea ceva de băut, de obicei un martini. Bea și ea unul. Iar seara, când ne uitam la televizor, tata mai bea câteodată și vreo două beri. Dar numai atât.

Totul s-a schimbat după povestea cu blestematul ăla de pod. A fost beat după înmormântare (*mort de beat*), a fost beat de Crăciun și a fost beat și de Revelion (noapte pe care – am aflat eu mai târziu – oamenii ca el o numeau „Noaptea Amatorilor“). A fost beat mai tot timpul în săptămânile și lunile de după moartea mamei. Cel mai mult bea acasă. Tot nu se ducea seara prin baruri („Sunt prea mulți cretini ca mine acolo“, mi-a spus el odată) și tot n-a ridicat niciodată mâna la mine, dar căzuse în patima băuturii și nu se mai putea controla. Acum înțeleg, la vremea respectivă doar acceptam situația. Așa fac copiii. Și cățeeii.

La început, îmi pregăteam singur mic-dejunul de două ori pe săptămână, apoi, de patru, apoi, aproape tot timpul. Stăteam în bucătărie și mâncam cereale Alpha-Bits sau Apple Jack și îl auzeam cum sforăie în dormitor – făcea mai urât decât o barcă veche cu motor. Câteodată uita să se bărbierească înainte de a se duce la serviciu. După cină (din ce în ce mai des ne comandam mâncarea), obișnuiam să-i ascund cheile de la mașină. Dacă avea nevoie de încă o sticlă, se ducea pe jos până la Zippy ca să și-o cumpere. Uneori mi-era teamă – dar nu prea multă – să nu dea vreo mașină peste el pe podul ăla blestemat. Eram convins (mă rog, *destul de convins*) că ar fi imposibil ca ambii mei părinți să

moară în același loc. Tata lucra în domeniul asigurărilor și știam ce sunt alea tabelele actuariale¹: calculul probabilităților.

Tata era bun în meseria lui și, cu toată băutura pe care o băga în el și chiar dacă nu-și mai dădea interesul, a reușit să reziste încă trei ani la firma la care lucra. A primit avertismente la serviciu sau vreun preaviz? Nu știu, dar probabil că da. A fost oprit de vreun polițist pentru că mergea aiurea cu mașina după ce a început să bea și după-amiaza? Dacă da, poate că a scăpat doar cu o muștrare. Aproape sigur că așa a fost, pentru că-i cunoștea pe toți polițiștii din oraș. Relația cu polițiștii făcea parte din munca lui.

În acești trei ani, viața noastră a avut un anumit ritm. Poate nu unul prea plăcut, nu unul care să te îndemne la dans, dar unul pe care mă puteam baza. Veneam de la școală pe la ora trei. Tata apărea pe la cinci, mirosind a băutură și clătînându-se ușor pentru că deja luase la bord câteva pahare (nu se ducea seara la cârciumă, dar am aflat mai târziu că obișnuia să facă o haltă la Duffy's Tavern pe drumul de la birou spre casă). Aducea pizza sau taco sau mâncare chinezească de la Joy Fun. Câteodată mai uita și atunci dădeam un telefon și comandam... mai bine zis, eu o făceam. Iar, după cină, începea să bea la greu. Mai ales gin. Sau altceva, dacă nu mai avea gin. În unele seri, adormea în fața televizorului. În altele, reușea să se împleticească până în dormitor și eu îi puneam la locurile lor pantofii și hainele mototolite. De câteva ori, m-am trezit și l-am auzit smiorcăindu-se. Sinistre sunete, mai ales în toiul nopții.

Nenorocirea a venit peste noi în vara lui 2006. Era vacanța de vară. La zece dimineața, am avut un meci de baseball în Liga Prichindeilor – am înscris de două ori și am prins o minge aruncată cu efect. Am ajuns acasă imediat după prânz și l-am găsit pe tata tolănit pe fotoliul lui și holbându-se la televizor, unde niște actori de pe vremuri se duelau pe treptele unui castel. Era în

¹ Tabel de viață actuarial – foaie de calcul folosită adesea de companiile de asigurări și care indică speranța de viață a unei persoane (n. tr.).

chiloți și sorbea dintr-o licoare incoloră, care mirosea al naibii de tare a gin Gilbey. L-am întrebat ce caută acasă.

Fără să-și ia ochii de la spadasiinii ăia și fără să balmăjească prea rău vorbele, mi-a răspuns:

— Se pare că mi-am pierdut serviciul, Charlie. Sau, ca să-l citez pe Bobcat Goldthwait¹, știu unde este, numai că acum e altcineva în locul meu. Sau va fi curând.

Nu credeam că mai pot spune ceva la o asemenea veste, dar cuvintele mi-au ieșit singure din gură.

— Din cauză că bei.

— O să mă las.

Am arătat spre paharul de lângă el. După care m-am dus în camera mea, am închis ușa și am început să plâng.

Tata a ciocănit ușor.

— Pot să intru?

Nu i-am răspuns. Nu voiam să mă audă bâzâind.

— Zău, Charlie. L-am vărsat în chiuvetă.

De parcă n-aș fi știut că sticla (cu ce mai era în ea) se afla pe blatul din bucătărie. Și că mai avea una în bar. Sau două. Sau chiar trei.

— Haide, măi, Charlie, ce zici?

Șse ziși – nu puteam să sufăr când auzeam cum i se împleticește limba în gură.

— Du-te dracu', tată!

Niciodată în viața mea nu mai vorbisem așa cu el și parcă îmi doream să intre și să-mi dea o palmă. Sau să mă ia în brațe. Să reacționeze cumva. Dar l-am auzit târșându-și picioarele spre bucătărie, unde îl aștepta sticla cu gin.

Când m-am îndurat să ies din cameră, l-am găsit dormind buștean pe canapea. Televizorul era tot deschis, dar fără sonor. Se difuza alt film alb-negru, acum cu niște mașini de demult, care se întreceau pe pista încropită pe un platou de filmare. Întotdeauna

¹ Bobcat Goldthwait (n. 1962) – actor american, comediant, scenarist și regizor, renumit pentru faptul că preferă comedia neagră (n. tr.).

când bea, tata se uita la TCM – sigur, doar dacă nu eram și eu acasă și voiam neapărat să mă uit la altceva. Sticla aproape goală era pe măsuța de cafea. Am aruncat în chiuvetă restul de gin. Am deschis barul și mi-a trecut prin minte să arunc tot ce era acolo; dar, privind la sticlele cu gin, cu whisky, cu vodcă (astea erau la 50 de mililitri) și cu lichior de cafea –, m-a obosit doar simplul gând. N-ați crede că un puști de zece ani poate obosi în halul ăsta doar de la un gând, însă așa mă simțeam eu.

Am pus în cuptorul cu microunde puiul cu orez la pungă de la firma Stouffer's, felul nostru preferat de mâncare, și m-am dus să-l trezesc. S-a ridicat în capul oaselor, s-a uitat în jur de parcă nu-și dădea seama unde este, după care a început să scoată niște horcăieli înfiorătoare, pe care nu le mai auzisem niciodată ieșind din el. S-a dus pe mai multe cărări până la baie, ținându-și mâinile la gură. După care l-am auzit vomitând. Și vomita, și tot vomita, și mie mi se părea că n-o să se mai oprească niciodată, dar s-a oprit la un moment dat. Atunci am auzit clinchetul cuptorului cu microunde. Am scos din el puiul cu orez. Firește că mai întâi mi-am pus mănușile de protecție – pe stânga scria SPOR LA GĂTIT și pe dreapta, SPOR LA MÂNCAT – pentru că, dacă uitai măcar o singură dată să ți le pui când umblai cu vase fierbinți, precis n-aveai să mai uiți. Am pus mâncarea pe farfuria și m-am dus în living. Tata stătea pe canapea, cu capul plecat și cu mâinile împreunate la ceafă.

— Poți să mănânci?

S-a uitat la mine.

— Cred că da. Dacă-mi aduci două aspirine.

În baie puțea a gin și a încă ceva, probabil sos mexican de fa-sole, dar bine măcar că scosese tot din el și trăsesese apa la toaletă. Am dat cu niște Glade, după care i-am dus flaconul cu aspirine și un pahar cu apă. A luat trei și a pus paharul pe locul unde fusese sticla de gin. M-a privit cu o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată, nici măcar după moartea mamei. Și nu-mi place deloc s-o spun, însă tot o să o fac, pentru că asta mi-a sugerat atunci: era expresia unui cățel care a făcut caca pe covor.

— O să mănânc dacă mă îmbrățișezi.

L-am strâns în brațe și i-am spus că-mi pare rău pentru că i-am zis vorbele alea urâte.

— Nu face nimic. Probabil că le meritam.

Ne-am dus în bucătărie și am mâncat cât am putut noi de mult din puiul cu orez. În timp ce puneam farfuriile în chiuvetă, mi-a zis că are de gând să se lase de băut. Și chiar așa a fost. Însă doar în weekendul ăla. Luni dimineată mi-a promis că o să-și caute o altă slujbă, dar nu s-a ținut de promisiune. A stat acasă, s-a uitat la filme vechi pe TCM, iar când veneam eu de la antrenamentele de baseball și de înot, îl găseam din nou beat.

Vedea cum mă uit la el și clătina din cap.

— Măine. De mâine mă las. Jur.

— Miști, spuneam eu și mă duceam la mine în cameră.

6

A fost o vară urâtă, cea mai rea dintre toate verile copilăriei mele. M-ați putea întreba dacă a fost *mai rea decât vara de după moartea mamei*. Iar eu v-aș răspunde că da, pe de-o parte pentru că el era singurul părinte pe care-l mai aveam și, pe de altă parte, pentru că totul părea să se desfășoare cu încetinitorul.

S-a interesat de locuri de muncă în domeniul asigurărilor, dar fără prea multă tragere de inimă. Și oricum n-a reușit să obțină nimic, nici măcar atunci când s-a bărbierit și a făcut duș și s-a îmbrăcat curat și elegant. De unde trag eu concluzia că veștile proaste circulă foarte repede.

Facturile se tot adunau pe măsuța din antreu. Nedeschise. Adică nedeschise de el. Eu le deschideam atunci când vedeam că teancul s-a făcut prea mare. I le puneam în față și el scria cecuri cu care să le plătim. Nu știam când vor începe să ne fie returnate cecurile alea, împreună cu observația: FONDURI INSUFICIENTE. Și nici nu voiam să știu. Era ca și cum ai sta pe un pod, imaginându-ți că un camion scăpat de sub control derapează spre tine. Imaginându-ți care vor fi ultimele tale gânduri înainte de a fi zdrobit.